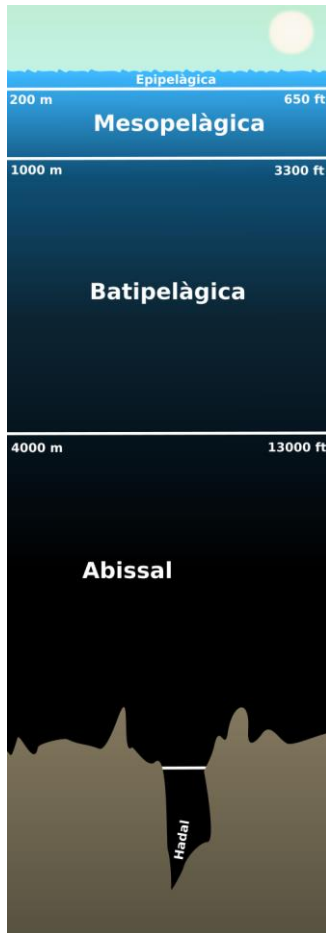

Seguim en el mar i parlem de Kraken. El kraken és un fabulós cefalòpode capaç de fer sotsobrar les naus amb la fúria desfermada dels seus tentacles. Al llarg dels segles, el seu sol esment ha sembrat el terror entre navegants de tot el món. Els testimonis de les seves aparicions, sobre tot en les fredes aigües escandinaves, son innumerables i es remunten a l'antiguitat. Ja el 1752, el bisbe de la ciutat de noruega de Bergen, Erik Pontoppidan, nascut el mes d'**agost** de 1698 va publicar un tractat sobre la història natural del seu país, on va recollir nombrosos testimonis de pescadors que relataven les seves observacions d'aquest monstre dels mars. Segons va escriure, la seva descripció n'hi havia prou per posar els pèls de punta: "El lloç o part superior és, segons diuen, de milla i mitja de circumferència, per la qual cosa de lluny sembla un grup d'illots." El relat segueix així: "Es distingeixen diverses puntes o banyes que van guanyant gruix a mesura que el monstre va emergint." El bisbe noruec conclou dient que " poc després d'estar a la superfície, el Kraken torna a submergir-se lentament produint maror i remolins tan intensos que arrossegueu amb ell tot el que l'envolta". El fabulós calamar gegant no és l'únic cefalòpode d'enormes dimensions que encara es podria trobar aguantant al mar. Diverses evidències apunten a la possible existència de pops d'una mida colossal. La zona on es produeixen més albiraments d'aquestes enormes bèsties se situa a l'Atlàntic occidental, als voltants de les illes Bahames. Possiblement, la prova més concloent de l'existència d'aquestes bèsties marines es van trobar a la platja de Saint Augustine, a Florida, on va arribar el 1896 una enorme massa de matèria orgànica en descomposició, que pesava quatre tones i mitja. Els científics de l'època van atribuir les restes a una balena en avançat estat de descomposició, malgrat que el seu aspecte no s'assemblava en res. Es van guardar mostres en formol i es van conservar en el U. S. National Museum de Washington on van romandre gairebé noranta anys, fins que el 1985 es van realitzar estudis biològics arribant a la conclusió que no era un vertebrat, el que volia dir que no era una balena. Es tractava d'un cefalòpode d'una espècie desconeguda. Estudis posteriors van apuntar que es podria tractar d'un gran mamífer marí. Per les descripcions que es tenen d'aquest animal que viu a grans profunditats, a la zona semi

abissal, és molt possible que es tracti d'una variant gegant del pop orellat. Estarem atents als murmuri del mar.... especialment a la nit . “le Bruissement de la mer, la nuit” de **Gabriel Dupont**. <https://www.youtube.com/watch?v=izmeawxAPn8>

Classificació marina de les zones segons la profunditat.